

Az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. július 23-án a Holland Királyság ellen benyújtott kereset

(C-312/04. sz. ügy)

(2004/C 228/64)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: Günter Wilms és Alexander Weimar, 2004. július 23-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Holland Királyság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága azt kéri, hogy a Bíróság:

1. állapítsa meg, hogy

- a) azzal, hogy 1992. január 1-jéig egyes TIR-igazolvánnyal történt szállításokhoz kapcsolódó feltételezett jogsértések esetén nem végezte el késelem nélkül a Közösségek saját forrásaira vonatkozó igényeinek időben történő megállapítása érdekében szükséges cselekményeket,
- b) azzal, hogy 1992. január 1-jétől 1994. végéig egyes TIR-igazolvánnyal történt szállításokhoz kapcsolódó feltételezett jogsértések esetén túl későn állapította meg a Közösségek saját forrásaira vonatkozó igényeit és így túl későn bocsátotta e saját forrásokat a Bizottság rendelkezésére és
- c) azzal, hogy az ezzel összefüggő késelemli kamat fizetését megtagadta,

a Holland Királyság elmulasztotta a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet⁽¹⁾ 2. cikkének (1) bekezdése, 6. cikkének (2) bekezdése, 10. cikkének (1) bekezdése és 11. cikke alapján fennálló kötelezettségei teljesítését;

2. kötelezze a Holland Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Egy 1997-ben Hollandiában végzett vizsgálat eredményeképpen a Bizottság azt állapította meg, hogy a vámokból befolyó saját források kimutatása késelemli szenvedett. A késelemli az 1991 és 1993 között kiállított, ki nem egyenlített TIR-igazolványokkal függött össze, melyekre vonatkozóan a holland hatóságok túl későn adták ki a fizetési felszólításokat.

Noha 1992 előtt nem volt szabály arra, hogy az ügylet rendes befejezése után mennyi időn belül kell az indító hivatalnak eljárnia, ebből azonban nem lehet arra következtetni, hogy a tagállamnak ne a jogsértés megállapítását, illetve adott esetben a jogsértés helyének meghatározását megelőzően kellene eljárnia. A holland hatóságok nem a szükséges gondossággal jártak el a Közösség pénzügyi érdekeinek biztosítása érdekében. Az itt említett ügyekben a fizetési felszólításokat 2 évvel és 4 ½ hónappal, illetve 2 évvel és 10 hónappal az igazolványok kiállítása után adták ki. A Bizottság álláspontja szerint ilyen hosszú idő eltelte nem tekinthető az elvárt ügykezeléssel összeegyeztethetőnek.

A vonatkozó közösségi jogi szabályok 1992. január 1. óta, a TIR-egyezmény 11. cikkével összefüggésben, külön határidőket

írnak elő a tagállamok számára a szükséges intézkedések megtételére. A Bizottság nem ért egyet a holland hatóságok kifogásával, miszerint ezeket a határidőket nem jogszabályok, hanem csupán közigazgatási rendelkezések tartalmazzák, és a követelést érintő utólagos eljárás befejezte előtt a behajtás megindítása jogilag hibás.

Mint a Bizottság által végzett vizsgálat kimutatta, Hollandia átlagosan a 15 hónapos (végső) határidő lejárta után egy évvel kezdte el a behajtást, és így késelemli bocsátotta a Bizottság rendelkezésére a saját forrásokat; ezért Hollandia késelemli kamat fizetésére köteles.

⁽¹⁾ HL L 155., 1989.6.7., 1. o.

A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana 2004. július 12-i végzésével R.M. Torres Aucejo kontra Fondo de Garantía Salarial ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-314/04. sz. ügy)

(2004/C 228/65)

A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana 2004. július 12-i végzésével, amely 2004. július 26-án érkezett a Bíróság hivatalához, R.M. Torres Aucejo kontra Fondo de Garantía Salarial ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

A Bíróság hozzon döntést a C-520/03 ügygel⁽¹⁾ azonos kérdésekben.

⁽¹⁾ HL C 59., 2004.3.6.

Az Európai Parlament által 2004. július 27-én az Európai Unió Tanácsa ellen benyújtott kereset

(C-317/04. sz. ügy)

(2004/C 228/66)

Az Európai Parlament, képviseli: R. Passos és N. Lorenz, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. július 27-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Unió Tanácsa ellen.

Az Európai Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

– semmisítse meg a 2004. május 17-i 2004/496/EK tanácsi határozatot⁽¹⁾;

– kötelezze a Bizottságot valamennyi költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Parlament kérelmének alátámasztására az alábbi jogi érvekre hivatkozik.

Az első két jogi érv a szóban forgó határozat jogi alapját vitatja. A Parlament először is arra az álláspontra helyezkedik, hogy figyelemmel a Bíróság ezen rendelkezés értelmezésével kapcsolatos legújabb ítélkezési gyakorlatára, az EK 95. cikkre való hivatkozás nem igazolt; egyébként a 95. cikkre nem alapozható a Közösségnek a megállapodás megkötésére vonatkozó hatásköre, mivel az az adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK irányelv hatálya alá nem tartozó adatkezelésre vonatkozik. Másodsorban a megállapodás módosítja az EK 251. cikkben megállapított eljárás szerint elfogadott irányelvet, így a megállapodást csak a Parlament hozzájárulását követően köthették meg.

Harmadik jogi érvként a Parlament azt állítja, hogy a megállapodás megkötésére alapvető jogok megsértésével került sor, különös tekintettel a személyes adatok védelmének jogára, figyelemmel ezen jog alapvető jellegére, továbbá arra, hogy ez emellett a magánéletbe történő indokolatlan beavatkozást jelent, ami összeférhetetlen az emberi jogokról szóló Európai Egyezmény 8. cikkével.

A negyedik jogi érv az arányosság elvének megsértésére vonatkozik, különösen azért, mert a megállapodás az utasokra vonatkozó túlzott mértékű adat továbbításáról rendelkezik, továbbá, mert az amerikai hatóságok ezeket az adatokat túl hosszú ideig tárolják.

Végül a Parlament a rendelkezés különleges jellemzőit figyelembe véve a szükséges indokoltság hiányára, továbbá az EK 10. cikkében található jóhiszemű együttműködés megsértésére is hivatkozik, figyelemmel arra, hogy a vitatott határozat elfogadására szokatlan körülmények között, a Bíróság előtt az 1/04 sz. vélemény iránti kérelemmel indított eljárás alatt került sor, amely nyilvánvalóan jogkérdéseket érintett.

⁽¹⁾ Az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti, a PNR adatoknak a légi szállítók általi feldolgozásáról és az Egyesült Államok Belbiztonsági Minisztériuma Vámügyi és Határvédelmi Irodájának történő továbbításáról szóló megállapodás kötéséről szóló, 2004. május 17-i 2004/496/EK tanácsi határozat (HL L 183., 2004.5.20., 83. o.)

Az Európai Parlament által az Európai Közösségek Bizottsága ellen 2004. július 27-én benyújtott kereset

(C-318/04. sz. ügy)

(2004/C 228/67)

Az Európai Parlament, képviseli: H. Duintjer Tebbens és A. Caiola, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. július 27-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Bizottsága ellen.

Az Európai Parlament keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

– az EK 230. cikk alkalmazásával semmisítse meg az Európai Közösségek Bizottsága 2004. május 14-i 2004/535/EK határozatát⁽¹⁾;

– kötelezze az Európai Közösségek Bizottságát a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az Európai Parlament keresete alátámasztására négy jogalapot jelöl meg, nevezetesen a Bizottság által elkövetett hatáskörtúllépést, a 95/46/EK irányelv alapvető elveinek megsértését, az alapvető jogok megsértését és az arányosság elvének megsértését.

Ami a hatáskörtúllépést illeti, a bizottsági határozat ultra vires, a személyes adatok védelméről szóló 95/46/EK alapirányelvben meghatározott rendelkezések figyelmen kívül hagyásával, és különösen a 95/46 irányelvnek a közösségi jog tárgyi hatálya alá nem tartozó tevékenységek kizárásáról szóló 3. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdése megsértésével került elfogadásra.

Az Európai Parlament ezen túlmenően a következő szempontokat emeli ki: a CBP (az Egyesült Államok Vámügyi és Határvédelmi Irodája) a 95/46 irányelv 25. cikke értelmében nem minősül harmadik országnak, a megfelelőségi határozat engedélyezi a többi amerikai kormányhatóság, valamint harmadik országok felé történő adattovábbítást, a határozat megvalósítja a 95/46 irányelv személyes adatok kezelésére vonatkozó elvek korlátozásait és az azok alól való mentességeket érintő 13. cikke sérelmét (a tagállamoknak fenntartott korlátozások és mentességek), és a határozat alapján a CBP-nek közvetlen hozzáférése van az irányelv által nem szabályozott PNR (utasnyilvántartási adatállomány) adatokhoz. Tekintettel a megfelelőségi határozat, valamint az Európai Közösségek és az Egyesült Államok közötti megállapodás szoros összefüggésére, a határozatot az elérni kívánt célra, vagyis a PNR adatok továbbítása kikényszerítésére alkalmatlan intézkedésnek kell tekinteni.